

31

Διαθήκη συζύγων δι' ενός έγγραφου

φ. 22Γ-Υ, 23Γ

/ Φ 18

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1680/ ἐν μηνὶ Μαγίου 5/ εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ εὐ / γενεστάτου ἀφέντην Θεοφυλάκτου Διασίντην ἐπειδὴ καὶ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων οἷ / δεν τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν κατὰ τοῦ Κυρίου τὸν λόγον διὰ τοῦτον καὶ ἡ ἀρχόντισσαν τοῦ ἄνω εἰρημένου ἀφέντην Διασίντην κυρία Ἐνκατερίνα / εὐρισκομένην εἰς κλίνην κατάκοιντην ἀσθενῆς μὲν τῷ σώματι ὑγιῆς δὲ τὸ νο / εἶν καὶ φρονήματι σῶον γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκέραια τῇ γλώτῃ καθαρὰς τὰς ἀκοὰς καὶ / τὰς ἐτέρας τῆς αἰσθήσεως χάριτι Χριστοῦ καὶ φοβιζαμένην τὴν ἀωρία τοῦ πικροτάτου / θανάτου μὴν τὴν καταλάβῃ ἀφνίδια ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα / νοτάριον ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθήκης διορθωθῇσεται. Ἐδῶ παρὼν καὶ ὁ ἄ / νω εἰρημένος ἀφέντης Θεοφύλακτος ὁ συνβίος τῆς ἄνωθεν κυρίας Ἐν / κατερίνας συμφωνησμένοι καὶ οἱ δύο τὸς ὡς γνήσιον καὶ ἡγαπημένον ἀνδρόϊ / νον καὶ ποιοῦσιν τὴν παροῦσαν διαθήκην. Καὶ ἐν πρώτοις ἀφήνου πᾶσιν τοῖς ἐν Χρι / στιανοῖς τὴν ἐν Κυρίῳ ἀγάπην καὶ τετελειωμένην συνχώρεσιν. Ἐπειτα ζητοῦ καὶ αὐτοὶ / τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν ὅθεν ἀρχὴν [[καὶ]] πρῶτον ἀφήνου ὁλονῶν τὸς τῶν ἀρχον / τόπουλων τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τὴν ἐδικήν τοις. / Ἦτοιν λέσιν πῶς ἐπειδὴ καὶ νὰ ἐπαντρεύσασιν τὴν ἀρχοντοπούλαν τοις τὴν κυρία / Σμαράγδαν σὲ ὅ,τιν τὴν ἐπουρκοτάξασιν λέσιν ἀπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τοις καὶ / εἰς φόβον Θεοῦ τὴν ἔχου σατισφάδα ἐξόχως μία καδενέτα μαλαματένην καὶ μία / κολαίνα φαναράτην καὶ ἓνα πάπλωμα μεταξωτὸν καὶ ἄλλα μερικὰ ροῦχα λιανο / λογήματα τοῦ τασινὰ μπαγατέλες. Ὅθεν διὰ τὰ αὐτὰ ποὺ τῆς ἐλιβγούντανε / λέσιν πῶς ἡ αὐτὴν τοις θυγατέραν ἐσηκώθην κρυφὰν τοις καὶ ἐπῆρεν τοις μία / σκούφια χρυσὴν βενετικὴν τὴν ὁποία τὴν εἶχασιν ἀγορὰ ἀπὸ τὸν μποτὲ μισὲρ Ἰά / κωβον Διασίντην τὸν μπάρμπα τοις διὰ ρεάλια 23/ καὶ ἃς εἶναι διὰ τὴν καδενέτα / ἐπῆρε καὶ ἓνα μποῦστον ταγιάδον καὶ ἓνα βενετικὸν χρυσὸν καὶ ἓνα ζευγάρι πα / τερμα κoureλένα μὲ ἀργυρὸ διὰ χρυσὰ σηματούρια ἡγου πόστες τὰ ὁποῖ / α ἃς εἶναι καὶ αὐτὸς διὰ τὴν κολαίνα καὶ διὰ τὸ πάπλωμα. Ἀκόμη λέσιν πῶς / τοις ἐπῆρε καὶ ἄλλα ροῦχα καὶ μασάσιες στὰ ὁποῖα λέσιν πῶς ἃς εἶναι καὶ ἐκεῖνα / διὰ τὰ ἀποδέλοιπα ὅπου ἐθέλασιν νὰ τῇ ἐδώσου καὶ ἔτζι λέσιν πῶς εἶναι πλη / ρωμένην καὶ σατισφαρισμένην σὲ ὅ,τιν τῆς ἔχουν ταμένα εἰς τὸ ἀβαντάριον τ[ης] / καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ διὰ κανένα καὶρὸν νὰ σηκωθῇ νὰ γυρέψῃ

καμμιᾶς λογῆς [...] / μὰ μήτε νὰ συνχύσην τὰ ἀδελφίαν της ἐπειδὴ καὶ νὰ τὰ ἐπῆρε αὐτὴν ὅλα [...] / δὲν ἐπόμεινε τῶν ἀδελφῶν τος τίπετις ἀπὸ τῆς μάνας τος τὸ πουργὶν καὶ ἔτζ[ι] / ἂν ἴσως καὶ εἰς κανέναν καιρόν καὶ ἤθελε σηνκωθῆν νὰ τὶς συχύσην ἢ νὰ τὸς ἐγ[υρέ] / ψη τίποτις νὰ μπορῇ νὰ τὰ βάνην ὅλα κάτων τόσον στάμπιλε ὡσὰν [καὶ μόμπι] / λε νὰ τὰ μοιράζουν τὰ τέσσερα παιδία διατὶν δὲν ἐπόμεινε εἰς τὸ χέριν τῆς μάνας [...] / ἀπὸ τὸ πουργὶν της παρὰ ἑνας νερόμυλος καὶ ἐπούλησέν τονε καὶ ἤδωνε τὰ ἀβαρί[σι]αν [τῶνε] / μπραμάτων ὅπου ἐκράτειε καὶ ἔτρωγε ἢ αὐτὴν τος θυγατέρα καὶ αὐτοῖν οἱ γονέοι ἐπλερ[ώ] / νασιν τὶς τάσες τος, ἀκόμη καὶ τὰ σπιτινὰ τὰ γονικὰν της καὶ ὡς εἶναι κεῖνα τὰ πάκτωσεν / τοῦ μισέρ Ἀλέξανδρου Σπανόπουλου διὰ ρεάλια 20 / ἐπειδὴ καὶ νὰ μοῦ κράτιζε τὴ νι-τράδα / ὅπου ἤθελα νὰ τρώγων ὅλα τὰ μισὰ μου καθὼς ἐταιριάσαμε ἀναμεσὸ μας ἐμεῖς / καὶ ὁ κύρης τοῦ ἀντρός της ἡγου ὁ μισέρ Χρυσῆς. Ἀκόμα λέσιν τὸ ἄνωθεν ἀνδρόγυνον μισέρ / Θεοφύλακτος καὶ κυρία Ἐγκατερίνα πὼς εἰς τὸν ἀβαντάριο ὅπου ἐκάμασιν τῆς ἄνωθεν / τος θυγατέρας κυρίας Σμαράγδας νουμινάρου καὶ λέσιν πὼς φυλάσσοντας τὶς κον / τετζιόνες ὅπου θέλει τῆς κάμου εἰς τὸ προικοχάρτιν της καὶ ἔτζι ἐπειδὴ καὶ πρου / κοχάρτιν νὰ μὴν τῆς ἐκάμασιν θέλου τῶρι καὶ λέσιν καὶ κά-νουσὶν της τὴν μπαροῦσαν / κοντετζιόνε ὅτιν εἰ μὲν καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ ὀρίσιν καὶ ἀποθάνειν τὸ παιδὶ ὅπου / ἔχειν τὴν σήμερον καὶ μείνειν ἄκληρη νὰ μὴν ἡν-μπορεῖ ἀπὸ τὴν πουργὶν τῆς ἐδώκα / σιν μήτε νὰ πουλήσιν μήτε νὰ χαρίσιν μήτε νὰ πουργοδοτίσιν μήτε διὰ τὴ ψυ / χήν της νὰ κάμει παρὰ μόνον δύο πρόθεσες νὰ δώσει διὰ τὴ ψυχὴν της, εἰ δὲ στὰ / ἀποδέλοιπα τόσον στὰ στάμπιλε ὡσὰν καὶ εἰς τὰ μόμπιλε νὰ στρέφονται εἰς τὲς / ἄλλες τὶς ἀδελφές Μαρίας καὶ Μαργαρίτας καὶ Ἀντριάνας. Ἀκόμα λέγειν τὸ / αὐτὸν ἀντρόϊνο πὼς τὰ ὅσαν τῶν εὐρίσκουται ἡγου τὸ σπῖτιν ὅπου εἶναι ἀπὸ τῆς μάνας της τὸ γονικόν της ἢ κάμαρα νὰ εἶναι τῆς θυ-γατέρας τος τῆς Μαρίας καὶ / τὸ κατώγι νὰ εἶναι τῆς Ἀντριάνας ἡγου ἢ καναβά. Ἀκόμη τὴν κάμαρα μὲ τὸν ἀγέ / ρα τοῦ δωμάτου τῆς Κασκανιδένας καὶ μὲ τὸ ἀργα-στηράκιν ποὺ εἶναι ἢ σκάλα τοῦ Ἱ / διου σπιτιοῦ ποὺ τᾶχου ἀγορὰ ἀπὸ τοῦ ποτὲ Σταμάτην Μπαλῆν τῶν μπουδιῶ νὰ εἶναι τῆς / Μαργαρίτας. Ἀκόμα λέγειν καὶ ὁ ἀφέντης ὁ πατέρας τος ὁ μισέρ Θεοφύλακτος ὅτιν τὸν / τόπον τῆς Στελίδας τὸν ἀφήνειν εἰς τὰ ἄνωθεν τρία παιδία Μαρία καὶ Μαργαρίτας / καὶ Ἀντριάνας νὰ εἶναι ἐδικὸς τος καθὼς εὐρίσκεται μὲ ὅλα της τὰ δικαιώματα ἐ / ξόχως ἀπὸ τοῦ Γοργογύρην τὰ πράματα τὰ ὅποῖα τὸς τὰ τάζου νὰ τὰ λαβαίνου ἀποθάνον / τας τῶν αὐτῶν γονέων λέγοντας καὶ τοῦτον ὅτιν ἂν ἴσως καὶ κανένα παιδὶ ἀπὸ τὰ ἄνω-θεν ἢ / θελε ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν βουλὴν τῶν γονέων τος ὡς πότε ζιοῦσιν ἢ ἀπὸ τὴν τιμὴν τος νὰ εἶναι / πριβάδο ἀπ' ὅτι τὸς ἀφήνου καὶ νὰ μὴν ἔχουν νὰ κάμου καμ-μιᾶς λογῆς δικαίωμα ἢ καὶ με / τὰ τὸ θάνατον τῶν γονέων τος ἂν εἶχε ξεπέσειν

καμμιὰ ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς νὰ / χάνη τὴν μπάρτην τῆς ἐκεῖνο ποὺ τὶς κίζειν καὶ νὰ
 τὸ παίρνου τὰ ἄλλα ἀδελφία / καὶ νὰ μὴν ἔχει νὰ λαβαίνει ἄλλο τίποτις παρὰ δέκα
 ρεάλια διὰ νὰ γροικᾶται διὰ / [π]πουρκίν τῆς. Ἀκόμα λέγειν ὁ ἄνωθεν ἀφέντης
 Θεοφύλακτος [[ὅτιν εἰ σὲ ὅτιν πρα]] / [...] ἡ συνβίαν του σὲ ὅτι ἀφήνου τῶν ἄνωθεν
 τῶν τριῶ θυγατέρων / ἂν τύχη θάνατος νὰ κληρονομᾷ μία τὴν ἄλλην τος καὶ ἡ Σμα-
 ράγδα νὰ μὴν ἔχη νὰ κάμη λέγοντας καὶ τοῦτο ὁ μισερ Θεοφύλακτος ὅτιν εἰσὲ ὅτιν
 / [πρᾶ]μα νουμενάρε νὰ πάρου τὰ παιδιὰν του θέλει ἀτός του καὶ κοντετζιονά / ρει
 τὰ ὅτιν νὰ μὴν ἤμπορῇ μήτε νὰ τὰ πουλήσῃν μήτε νὰ τὰ δώσῃν εἰς / ἄλλο πρόσωπον
 μόνο νὰ εἶναι τῶν αὐτῶν παιδιῶ καθὼς νουμενάρομε / ἐξόχως ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ
 ὀρίσῃν καὶ τύχην του χρεία νὰ μπορῇ νὰ δώσῃν / ἀπὸ κεῖνα νὰ γλυτώνῃν εἰς τὴν
 χρείαν του. Εἰ δὲν καὶ δὲν τοῦ τύχην νὰ γίνε / ται ὡς γράφομε καὶ ἂν ἴσως καὶ
 ἤθελε τύχη θάνατος τοῦ αὐτοῦ ἰ μισερ Θεο / φυλάκτου πρὶ τῆς συνβίας του, τὸ
 πρᾶμα του νὰ εἶναι εἰς τὸ χέριν τῆς νὰ / τὸ κρατῇν καὶ νὰ τὸ καρποτρώγῃν ὥσποτε
 ζεῖν καὶ μετὰ τὸ θάνατόν τῆς νὰ γί / νεται ὡς ἄνωθεν. Τοῦτα ὅλα τὰ ἄνωθεν τὰ
 ἀφήνου ἀποθάνοντάς / τος τόσον τοῦ ἀνδρὸς ὡσάν καὶ τῆς γυναικός. Ἔτι ρωτηθεῖς
 παρ' ἐμοῦ τοῦ νο / ταρίου εἰ ἔχη παραγγείλου τί ἕτερον καὶ εἶπα μου οὐχίν, εἰ μὴ ἡ
 παροῦ / σαν τος διαθήκην καὶ παραγγιλίες θέλου νὰ εἶναι ἰσχυρὲς βέβαιες / καὶ
 ἀχάλαστες καὶ ὅποιο παιδὶν ἤθελε ἐναντιωθῇν καὶ ἐβγῇν ἀπὸ τὴν / ἐπαραγγίλαν νὰ
 ἔχη τὴν κατάραν τος καὶ τὰ ἐξῆς, παρακαλώντας καὶ / ἀξιόπιστους μάρτυρες οἱ
 ὅποιοι γράφουν ὑπὸ χειρός τος ἀπογρά / φοντας καὶ ὁ ἴδιος ἀφέντης Διασίτης εἰς
 ἀσφάλεια καὶ διὰ τὴν ἀρ / χόντισσάν του καὶ τὰ ἐξῆς.—

/ —Ἰωανίκιος ἱερομόναχος Τριβιζᾶς μάρτυρας—

/ —Τζώρτζη Γριμπίας μάρτυρας—

/ —Θεόφιλος Διασίτης μαζὺ καὶ ἡ συβία μου στέργομε στὰ καὶ βεβαιώνομε τὸ παρὸ

/ —Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

32*

Πώληση

φ. 24Γ-ν

/ Φ 20

/ [+Εἰς δό]ξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1680/ἐν μηνὶ Μαγίου πέντε
 ἐν τῇ Ναξίᾳ εἰς τὸ ἀργαστῆριν καὶ / μοῦ τοῦ ὑπογράφοντος νοταρίου ἐδῶ παρὼν ὁ

* Ἡ πράξις αὕτη δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀ. Κατσουρό, Οἱ Τούρκοι τῆς Νάξου, εἰς
 Ἐπετ. Ἐπ. Κυκλ. Μελετῶν Θ' Ἀθῆναι 1971, 175-176.

